

fram for partiet

jan -77

leder:

8. mars 1977 - hvilken linje skal vinne på gata ?

Partiet har trukket opp ei linje for 8.mars, ei linje for å mobilisere bredt blant kvinnene i Oslo rundt hovedparoler som markerer de sentrale kamps spørsmåla for kvinnekampen i dag.

Denne linje møter motstand - i partiet, i KF - motstand som viser at oppgjøret med feila våre på dette området bare så vidt er begynt. Jeg skal ta for meg de viktigste motsigelsene:

"8.mars er bare et spørsmål for dem som har oppgava si i KF."

I praksis tenker mange kamerater i partiet slik. Lenin sier om slike folk: "De forstår ikke at det å utvikle en slik massebevegelse (en massebevegelse av de arbeidende kvinnene under kommunistisk ledelse) er en viktig del av hele parti-arbeidet, er - ja halvdelen - av det alminnelige partiarbeidet." Og videre: "Man ser på agitasjons- og propagandaarbeid blant kvinnemassene, på det å vekke og revolusjonere kvinnene, som en bisak, som noe som bare de kvinnelige kameratene får ta seg av. Bare mot dem rettes bebreidelsen for at det ikke går raskere og sterkere framover. Dette er feil, helt feil!" (s.133, lenin).

Spørsmålet om hvilken linje som skal seire i kvinnekampen, og konkret 8.mars er et avgjørende spørsmål for partiet i kampen for å avsløre revisjonistene og frata dem alle radikale alibier og i kampen for å mobilisere massene. Ei slik holdning som mange kamerater viser, er ei gavepakke til revisjonistene.

Parolegrunnlaget oppfattes som en sum av forsåvidt riktige paroler, men ikke som uttrykk for ei linje.

I tråd med det blir 8.mars oppfatta som "enda ei oppgave" - i stedenfor en hard kamp om hvilken linje som skal seire. Parolene springer ut av vårt syn på kvinneundertrykkinga. Grunnlaget for kvinneundertrykkinga er at kvinnene holdes utenfor den samfunnsmessige produksjonen, og lenkes til privatarbeidet i hjemmet.

Opp mot dette stiller vi det grunnleggende kravet om rett til arbeid, og i samband med det, kravet om 6.mnd. svangerskapspermisjon med full lønn. Kravet om gratis daghjem til alle barn er en betingelse for at kvinner skal kunne jobbe, samtidig retter det seg mot det private ansvar for unga, - de er samfunnets oppgave.

Kampen for sjølbestemt abort og prevensjonsveiledning er sentrale ledd i kampen for sjølbestemt svangerskap i et samfunn der kvinnene sitter med det private ansvar når ungene er født. Dette er også brennende kampsaker.

Men kamp mot bruk av kvinnene som salgsvare - er ikke det en feministiske parole?

Nei, og de som reagerer slik sitter fortsatt fast i at det å ta opp ideologisk eller seksuell undertrykking i seg sjøl er feminisme. Parola setter nettopp fingeren på den mest ekstreme degraderinga av kvinnene som øker og gjøres til industri under kapitalismen - reklame, porno og prostitusjon. Og parola retter seg mot dem som tjener på denne degraderinga og som aktivt propagerer kvinneforakt. I tillegg er hovedparolen "Kamp mot all kvinneundertrykking" et slag mot alle som vil innsnevre kampen til å rette seg bare mot den økonomiske - eller bare mot den ideologiske undertrykkinga. Den er ikke "en overskrift", men uttrykker at det er vår linje å reise kamp mot all kvinneundertrykking.

Men, hva har egentlig kamp mot imperialisme/fascisme med kvinnekamp å gjøre?

De fleste i partiet vil umiddelbart være enige i at parolene "må være med", men mange synes de er vanskelige å forklare, de ser dem som paroler for å skolere massene, ikke for å mobilisere dem. Tenk da først et øyeblikk på hvordan dere sjøl ble aktive politisk - hvor mange ble med gjennom solidaritetsarbeid med Vietnams folk - også jenter? Kvinnene leser i avisene og ser på TV om undertrykking og nød i Chile, i Afrika. De reagerer på urettferdighet. Og det er vår jobb å vise konkret forholdene i disse landa og gjennom eksempler for hele verden utvikle solidaritet med frigjøringsbevegelsene og vise hvordan imperisismen er verdens folks fiende. Lange forklaringer om kapitaleksport og Lenins fem punkter er bra til å skolere folk, men det er helt feilaktig å kreve at folk må forstå Lenin for at de kan støtte våre paroler 8.

mars. Kvinnene i disse landa sier sjøl at deres viktigste kampfoppgave er å delta i hele folkets kamp mot imperialisme/fascisme - på en internasjonal kampdag må vi sjølsagt ta stilling for denne kampen.

Og, dette er også kamp mot kvinneundertrykking i Norge. For det er nettopp undertrykking når revisjonistiske kvinneledere og andre borgerlige kvinnesakskvinner sier at kvinner ikke skal ta opp slike spørsmål som imperialisme/fascisme, men holde seg til de nære ting. Dette godtar vi ikke, kampen for kvinnefrigjøring er også kampen for full deltagelse i samfunnet, i produksjonen, i alle former for økonomisk og politisk kamp. Spesielt er det borgerlige synet på kvinner utvikla av revisjonistene til at kvinner skal ta seg av freden, fordi de er mildere og mindre aggressive enn menn. Denne ideologien brukes til å forsøke å gjøre kvinnebevegelsen til en aktiv støttebevegelse for Bresjnevs krigspolitikk.

Spørsmålet om kvinnebevegelsen skal eller ikke skal støtte frigjøringsbevegelsene i kamp mot all imperialisme, er derfor også et avgjørende slag i kampen mot revisjonismen og sosialimperialismen.

Hvorfor akkurat Chile-parolen?

I KF er det motsigelser på parolen "Støtt det chilenske folkets kamp mot fascismen." Mange mener at parolen må være kamp mot all fascisme, utfra reint formelle argumenter om at "Chile-parola er en typisk underparole".

Disse kameratene glemmer å se - at når vi skal mobilisere massene er det viktig også å være konkret; støtte til det chilenske folket gir oss mye bedre mulighet til å forklare for massene hvorfor det er riktig å ha med paroler mot fascismen enn bare almenne paroler.

- at Chiles folk står i fremste rekke i kampen mot fascismen, at kampen er godt kjent her hjemme, og at det er mange chilenske flyktninger her i landet.

Dette grunnlaget uttrykker linja for 8.mars, og det er viktig at alle som skal mobilisere massene tar alvorlig på å

diskutere dette. Alle tendenser - som fins - til å ta grunnlaget for gitt og bare diskutere organiseringa av mobiliseringa undergraver kampen mot feilaktige linjer.

ORGANISERINGA.

Organiseringa av 8.mars-arbeidet har også ført til motsigelser. KF har tatt initiativet til en 8.mars.komite sammensatt av ca. 30 kvinner i forskjellig alder og yrker og med erfaring fra ulike kampavsnitt, og har lagt fram et forslag til paroler.

8.mars-komiteen har sjøl vedtatt parolene for dagen og starta arbeidet med propaganda, underparoler osv. Komiteen er uavhengig av KF, men KF har slutta seg til toget og jobber aktivt for det. Her eksisterer feilaktige ideer:

"KF er 8.mars-komiteen". Dette gir seg uttrykk i at kontaktmøtet i KF diskuterer endringsforslag til parolene etter at de er endelig vedtatt i komiteen.

"Plattforma skal vedtas og komiteen velges på et stort åpent møte". Dette er en ultrademokratisk ide. Vedtak på massemetode av paroler og valg er ikke ensbetydende med demokrati. Parolene er vedtatt og komiteen dannet. KF og 8.mars-komiteen har tatt et riktig initiativ, nå skal vi kjempe for dette toget.

Noen kamerater i KF mener at dette ikke er demokratisk.

Jeg mener at disse kameratene legger seg flate for det de venter av hets fra ledelsen i de andre kvinneorganisasjonene: "Dette er bare KF i ny frakk, AKP står bak." For opp mot denne argumentasjonen skal vi ikke stille formelle organisatoriske svar eller forsikringer, vi skal spørre: Og hvilke paroler er det dere ikke kan støtte? Vi mener at plattforma er riktig og og bra som utgangspunktet for å mobilisere bredt, vi vil ha diskusjon på sak. Er det parolene mot imperialismen de er i mot, da tar vi diskusjonen på den. Vil de ikke forby Norsk Front - da diskuterer vi det.

Massene blåser i hvem som ringte ti til hvem først eller sist, 8.

mars er ikke kvinneorganisasjonenes dag, det er kvinnenes internasjonale kampdag.

Andre kamerater har egentlig ikke noe tro på at det går an å mobilisere bredt -

-de oppfatter det som et AKP/KF-tog. Også de legger seg flate for hetsen fra revisjonistene. De forstår ikke at vi - i motsetning til dem - har ei linje som kan mobilisere de breie massene av kvinner til kamp for sine egne interesser. Disse kameratene burde f.eks. se på daghjemskampen, se den breie bevegelsen mot alle prisøkinger, se oppslutningen om parolen gratis daghjem. Se på revisjonistenes rolle i den kampen - de stemte for loven om barnehager startet hele rusket av prisøkinger fordi den ga kommunene rett til å fastsette prisen, åpna for differensering og slo fast at barnehagene i større grad måtte bli selvfinansierende. Hvorfor skulle ikke massene i denne kampen slutte opp om 8.mars komiteens tog? Fins det noen grunn til at de skulle gå i tog leda av SV-ledelsen? Ikke anne enn vår egen sekterisme. Se på abortkampen - det samme er tilfelle.

Noen kamerater er redde for to tog,

de håper egentlig å slippe kampen mellom linjene 8.mars.

Dette er rein opportunisme. Enhver politisk mobilisering er en kamp mellom linjer, enten det er ett eller to tog; nedlegger vi den kampen kan vi ikke mobilisere mange.

En slik redsel åpner dessuten for salg av det politiske grunnlaget, forhandlinger om såkalt "enhet". 8.mars-komiteens linje på dette er helt klar: Vi vil kjempe for ett tog, på vårt grunnlag. Vi vil kjempe for tilslutning til dette toget fra flest mulig organisasjoner og enkeltpersoner, på hele plattforma eller deler av den, men vi er ikke villige til å hestehandle med plattforma med ledelsen i de ulike kvinneorganisasjonene. Vi mener at å f.eks. kutte enkelte paroler vil snevre toget inn, ikke gjøre det breiere.

"8.mars er enda en gruppe å organisere". Slik tenker mange i KF, fordi

politikken ikke er skikkelig diskutert.

Hovedsaka her er at disse Kameraatene ikke grundig nok har diskutert betydninga av 8.mars og kampen om linje.

Samtidig glemmer de at vår oppgave i alle sammenhenger er å organisere massene - rundt enhver oppgave, i enhver kamp. Likevel er det mye riktig i det de sier: det blir byråkrati om en skal organisere de samme massene i 3 - 4 forskjellige grupper, bare med ulikt navn.

Hovedoppgava for.KF nå er kampen for 8.mars, og vi skal gå i spissen for å organisere 8mars-grupper på arbeidsplasser, skoler, i boligstrøk osv. Konkret hvordan det skal gjøres må diskuteres utfra forholda hvert enkelt sted.

Her vil jeg understreke noen saker:
1) Sky byråkrati og formalisme.

En 8.mars-gruppe må ikke velges på åpent møte etter l.mnd's forberedelse. Samle sammen de som støtter toget f.eks. gjennom underskriftslista og start diskusjonen. Hopp ikke over diskusjonen om parolene. Oppsøk massene! To fra styret i 8.marskomiteen besøkte et gymnas i stor fri, delte ut løpesedler og diskuterte. Resultat: 7 navn og adresser på jenter som ville være med og diskutere arbeidet videre. Liknende kan - og bør - gjøres på ungdomsklubber og gatehjørner. Ei jente i styret på Club 7 - kjedet seg - og samlet underskrifter i stedet.

2) Sett politikken i ledelsen.

Selve gruppa bør stå på hele plattformen, men ikke være redd for å trekke med folk som ikke kan forklare hele grunnlaget, men som vil være med å markere dagen i vårt tog utfra saker de er opptatt av, f.eks. daghjem. Diskusjonen på hele plattformen er viktig for å forberede kampen for det riktige toget.

3) Diskuter lokale paroler.

Ikke noe er for stort eller smått. Diskuter ikke bare på møter, men spør alle om hva de sjøl er mest opptatt av.

Vi står på to bein - ei riktig hovedlinje gjennom plattformen

og tusenvis av underparoler og lokale paroler utfra massenes behov og krav.

Kameater, vi har ei riktig linje! Bl.a. daghjemskampen viser at det er store muligheter.

Men byråkrati og sekterisme hindrer oss i å nå virkelig bredt ut med denne lirja. Arbeidet med 8.mars hittil viser at kampen for gjennomføringa må føres i skarp kamp mot disse feila. Ingen partikamerat kan stille seg likegyldig i denne kampen.

Kamreat i 8.mars-komiteen.

Viktige begivenheter:

I uka 24/1 - 30/1: (Trolig 25/1, men følg med i KK).

Aktivistmøte - som skal ta opp politiske problemer i mobiliseringa, og spre gode erfaringer. Meget viktig å mobilisere til - ikke bare gjennom KF.

Uke 12/2 - 19/2:

Blir aksjonsveke. I uka blir det nytt aktivistmøte og 19/2 er det DNS-møte om 8.mars.

Materiale:

Foreløpig foreligger underskriftslistene. I begynnelsen av januar kommer en generell løpeseddel, en løpeseddel for arbeidsplassene og en spesielt retta til unge jenter. Det vil komme merke og plakater. Vi arbeider også med en fremmedarbeiderløpeseddel. Materiale fås gjennom KF, 8.marskomiteen vil også opprette kontortid - se KK.

legg om kampanja: verv abonnenter

Å ha ei kommunistisk dagsavis som blir spreidd i masseomfang, har en betydning vi kanskje ikke helt forstår, fordi vi ikke har noen erfaring med det sjøl. Da er det lærerikt å lese et hefte som heter "The Bolsheviks in the Tsarist Duma," skrevet i 1929, fås på Tronsmo. Det handler om arbeidet til de kommunistene som var representanter i den tsaristiske dumaen (parlamentet) og som samtidig var flittige skribenter i Pravda. På side 178 (og mange andre steder) står det om hvordan kameratene i dumaen straks var på pletten når det var arbeidsulykker, streiker osv., og snakka med arbeiderne. Dagen etter blei Pravda spreidd til de samme arbeiderene, hvor det stod om det som hadde skjedd, og hvor Pravda forklarte at det var kapitalistene som hadde skylda, og om hva som måtte gjøres. På den måten kunne Pravda raskt høyne det politiske nivået til arbeiderne, og trekke dem nærmere bolsjevikpartiet.

Nå er det vår tur til å starte dagsavis. Dette er en oppgave av historisk betydning. Og det kan vi greie hvis vi følger ei riktig linje i kampen for dagsavisa.

Sentralkomiteen staka ut ei riktig linje for kampanja. SK sa at det måtte samles inn mye penger, at løssalget måtte økes, og at det måtte skaffes tusenvis av nye abonnenter for dagsavisa. SK sa at alle tre delene måtte oppfylles, men at hovedinnholdet i kampanja måtte være å verve abonnenter.

Bare løssalg: Et høyreavvik.

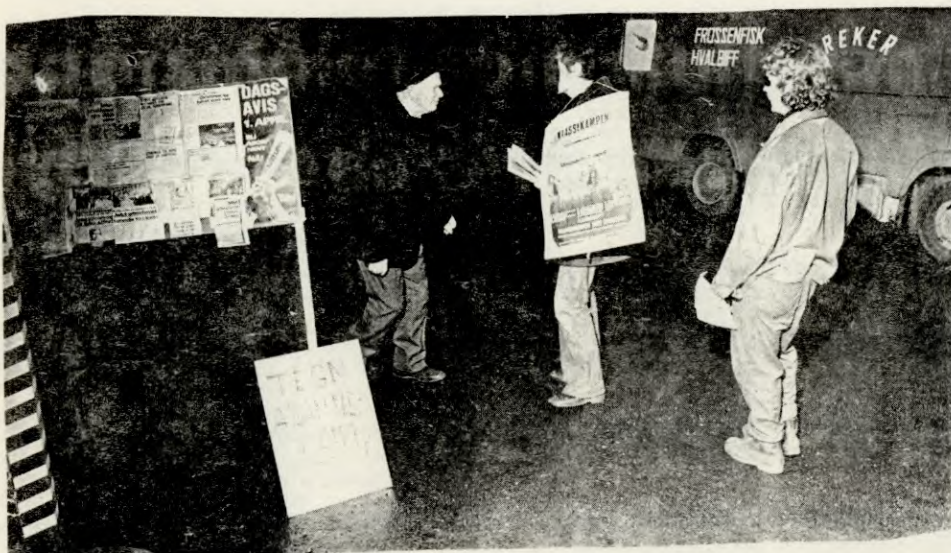
Denne riktige linja er blitt utsatt for et angrep fra høyre. Og dette har gitt resultat. I Oslo har kampanjen blitt ei løssalgskampanje, ikke ei abonnementskampanje!

I sitatboka, side 5 (gammel utgave), sier Mao:

"Politikken er utgangspunktet for alle praktiske handlinger av et revolusjonært parti, og kommer til uttrykk i selve gjennomføringa og sluttresultatet av partiets handlinger. Et revolusjonært parti setter ut i livet en politikk hver gang det setter en aksjon i gang. Gjennomfører det ikke en riktig politikk, så gjennomfører det en uriktig politikk, - og gjennomfører det ikke en gitt linje bevisst, så gjør det den blindt. Det vi kaller erfaring er selve forløpet og sluttresultatet i gjennomføringa av en politikk. Bare gjennom folkets praksis, det vil si ved erfaring, kan vi sannkjenne om en politikk er riktig eller feilaktig og bestemme i hvilken utstrekning den er riktig eller feilaktig."

Det at vi verver lite abonnenter, men øker løssalget stadig, er resultatet av en bestemt politikk. Og det er en politikk som DS har propagandert flittig, nemlig løssalgspolitikken. I FFP har det stått mange artikler om å selge mer, selge på nye steder osv. Abonnementsvervinga har vært skyvi i bakgrunnen. Denne politikken har vi sett resultatet av gjennom "selve gjennomføringa og sluttresultatet av partiets handlinger!" For hva er sluttresultatet av den linja som er kjørt ut? Grep om løssalget, men ikke grep om abonnementsvervinga. Innrettinga av

kampanja på legges helt om. Vi må virkelig start ei abonementsvervings-kampanje.

Høyreavviket er ei kortsiktig, opportunistisk linje. For hvis vi får opp løssalget på 30 eller 35 tusen, uten at vi har tusenvis av abonnenter, så vil dette løssalget være en kjempeballong som sprekker den dagen dagsavisene kommer ut. Vi kan jo ikke selge 30 tusen aviser hver dag! Men KK må sikres et høyt opplag hver dag. Da er det bare et stort antall abonnenter som kan sikre det hver dag.

Det er riktig som SK sa i høst at å verve abonnenter til dagsavisene er en ny type kampanje som vi ikke har erfaring med fra før. At det er vanskeligere å verve dagsavisabonnenter enn ukeavisabonnenter. At å være ukeavisabonnet er noe annet enn å være dagsavisabonnet, og at alle ukeavisabonnenter må verves på nytt for dagsavisene.

I forrige FFP sto det at nøkkelen til framgang er å ta grep om organiseringa av kampanja. Det er feil. Nøkkelen til framgang er å korrigere linja. Deretter kommer spørsmålet om organisering. Vervingstiller mye større krav til organisering enn til løssalg. Vi har masser av erfaring i å selge, en viss erfaring med å samle inn penger, men null erfaring i å verve dagsavisabonnenter. Derfor er det viktig at abonnementskampanja ledes kollektivt og stramt av avdelingene, med konkrete oppgaver, frister, oppsummeringar, diskusjoner om massenes motsigelser

til det å være abonnent osv.

DS har stor tillit til at når medlemmene griper linja med å verve abonnenter, vil vi nå store resultater. Det at medlemmene har kjempa hardt for å få opp løssalget, viser kammeratenes entusiasme for Klassekampen. Kammerater! Nå skal vi kjempe enda hardere for å verve abonnenter!

Oslo må tredoble tempoet. Gjør de partiløse til aktivister.

I 1914 mottok Pravda 2873 økonomiske bidrag fra grupper av arbeidere (mensjovikenes avis bare 671). Pravda hadde tusenvis av arbeiderkorrespondenter. Når Pravda blei spredd illegalt i forbudte perioder, stilte arbeiderne opp og henta avisa. Arbeidermassene så virkelig Pravda som sin avis. Mange, mange utenom partiets rekke var aktive for avisa. I partiet i Oslo er det en utbredt motstand mot at andre enn oss sjøl skal selge KK, samle inn penger, verve abonnenter. I følge de avdelingene som har rapportert om dette, er det en fjerdedel av avdelingene som trekker partiløse kammerater med i KK-arbeidet. Og selve antallet som blir trukket med, er svært puslete (det finnes et par bra unntak).

I Oslo går det ganske mange folk på sympatisørsirkler for tida. Dette er folk som støtter partiets politikk i all hovedsak, de aller, aller fleste ønsker å gå inn i

partiet, de vilstudere og bli bedre kommunister. I følge vår undersøkelse er det også sårn at de ofte kritiserer sirkelledelsen fordi de ikke får praktiske oppgaver. De sier: "Den ene dagen går vi på sirkel og studerer, den andre dagen blir vi kandidatmedlemmer og skal brått delta i alle partiets oppgaver."

Det er en utbredt motstand i partiet mot å se på disse sympatisørkameratene våre som ei aktiv kraft i løsninga av våre oppgaver. Husk at sympatisørene gjerne vil bli bolsjevikker! Allikevel synes mange av våre kamerater at disse ikke er noe å mobilisere til å delta i KK-kampanja på like fot med oss!

Denne mistilliten og sekterismen må vi kvitte oss med! Hvis alle på våre sirkler blei abonnenter sjøl, og hvis alle dem blei aktive i å verve andre, ville vi få et tilskudd av aktivister som ville bringe vervekampanja langt framöver. Kameratene må ta dette svært alvorlig, og slåss med seg sjøl og sympatisørene for å få til dette!

Nå starter 8.mars-mobiliseringa og 1.mai-arbeidet for fullt. Det blir sikkert mange demonstrasjoner, imperialistene er aktive. Kanskje blir det to eller fem streiker før 1.mai.

Det blir årsmøter i fagforeningene. Det sier seg sjøl at vi er tvunget til å mobilisere flere enn oss sjøl til å verve abonnenter, selge KK og samle inn penger.

SPØR FØRST OM ABONNEMENT.

Kamerater som har studert KK om korrigeringa av innrettinga på kampanja, har gode erfaringer med enny stil når de går på dører eller besøker kjente. De tar ikke opp Klassekampen først og spør om folk vil kjøpe. De har KK i veska. Men de holder opp en verveslipp. Og sier at de går rundt for å verve abonnenter. På den måten får de de øyeblikkelig viktige diskusjoner, og de verver fler enn før. Dette er en riktig måte. Det er de kameratene som spør alle folk om abonnement, som virkelig verver. Det er hemmeligheten!

Nå skal vi ikke slippe løssalget senke det eller noe sånt. Løssalget skal vi opprettholde, for løssalget legger et grunnlag for å verve abonnenter. Men det vi skal konsentrere oss sjøl og sympatisørene om, er å verve abonnenter til dagsavisa. Ved å sette masselinja i høysetet vilvi sikkert nå resultat!

intervju om abonne mentsvervinga.

- Dere har lest KK om at kampanja er inne i ei blindgate?

Per: Ja, åssen har vi greid å kjøre ei gærn linje så langt? Vi har vel sett oss blinde på gode resultat i løssalget og så hengt oss på karusellen.

Eva: Det har vært en høyrefeil. Hos oss har vi møtt store vanskeligheter med å verve abonnenter, og så har det vært lett å henfalle til bare å selge, for der får vi liksom til noe.

kari: Vi har solgt sjøl i porten en stund, men inntil nå har vi ikke spurt noen av dem som som kjøper der, om de vil abonnere.

Eva: Når jeg ahr møtt nei, har jeg hatt veldig lett for å gi meg med en gang, og bare gå på en ny. Nå skal jeg diskutere med folka på nytt.

- Å verve helårsabonnenter er jo viktigst. Men prøver dere å verve andre typer også?

Per: Vi har helt "glemt" at det finnes noe som heter 110 kr og 54 kr. Når folk har sagt nei til 400 kr., har vi stoppa der og ikke nevnt hverken 200 kr. eller 110 kr.

Kari: Vi har også gitt opp folk når de ikke har villet betale 400 kr. Noen ganger tenker jeg på at vi steller altfor høye krav til abonnentene!

Eva: Vi har verva noen til 200 og 110 kr. For vi har tenkt at hvis vi får mange månedsabonnenter, er det mye bedre grunnlag for videre abonnering enn hvis de ikke var abonnenter i det hele tatt!

- Hva sier folk når dere vil verve dem?

Kari: Hos oss er det flere som ikke vil bli abonnenter nå, de sier de vil vente til avisa kommer den 1.april. En av dem overbeviste jeg ved å fortelle at papiret til rotasjonspressa allerede var bestilt, og at regningene strømmma inn, og at pengene trengtes nå.

Per: Noen sier at de ikke vil "binde seg politisk". De har litt inntrykk av at det å bli abonnent på KK er omtrent som å melde seg inn i partiet.

Eva: Det argumentet har jeg møtt også. Da har jeg diskutert hva for et viktig redskap KK er for arbeidsfolk som vil slåss.

Per: Noen sier at de ikke er enige enige i alt som står i KK. Men da spør jeg om de er enige i alt som står i VG og Dagbla', eller Arbeiderbla' som de abonnerer på. Og det er de slett ikke.

Kari: Men da sier noen at de kan slappe av med VG og Dagbla', men KK er full av politisk stoff hele veien.

Eva: Ja, det skal være sånn! Si til dem at arbeidsfolk trenger politisk stoff om alle saker! Det er jo vi som skal knuse kapitalismen, og må ikke vi være godt rusta?!

- Disse kameratene diskuterer slike ting på avdelings- og stedslagsmøter. Oppsummerer massenes meninger og diskuterer dem, og hjelper hverandre til å argumentere. Dette er den riktige måten.

sjølkritikk fra oddleif

Jeg vil først ta sjølkritikk på at jeg ikke svarte i november-FFP. Ikke slik at jeg "har sett bort fra" den heilt riktige kritikken DS retter mot trotskisme i standpunkta mine - jeg har studert artikla i TF og FFP grundig og forsøkt å studere Mao grundigere på disse tinga. Men jeg har undervurdert hvor viktig det er å reise kampen mot disse reaksjonære linjene i organisasjon og derfor har jeg feilaktig studert på kammeret og somla med å skrive en sjølkritikk. I detta ligger også den feilen at jeg ikke har sett klart hvor skadelige slike trotsistiske linjer er nettopp fordi de er med dekke av revolusjonære fraser kan være vanskeligere å isolere enn utilsørte høyrelinjer.

Da jeg skreiv den skadelige artiklen om hovedmotsigelsen i Norge i TF/mai sto jeg ikke sjøl på linja med "hovedmotsigelsen ved et imperialistisk angrep går mellom proletariat og borgerskap" - men jeg så ikke at artiklen var et langt forsvar nettopp for denne trotskistiske linja slik Gråtøpp, Mattis i TF og DS heilt riktig påpekte. Jeg ville ut og "rette harde slag" mot ei høyrelinje i synet på hovedmotsigelsen slik Bo Gustafson i Sverige og vår egen kamerat Ørnulf står på. Men som en kader med intellektuell bakgrunn trudde jeg at jeg kunne mye marxist-leninistisk teori, mens forholdet i virklicheta var at jeg var elendig skolert i marxismens-leninismens filosofi. Dette er noe av grunnlaget for at utkjøret i mai-TF blei et skoleeksempel på ei vulgærlinje med rød frakk.

Men denne vilgærlinja mi fikk et åpent trotskistisk innhold fordi jeg også sto på trotskistiske feil i politikken. Derfor er ikke detta bare et

spørsmål om å gjøre feil av dogmatisk type slik jeg tar sjølkritikk på i TF for september.

Dette kommer fram i saker jeg har skrivi i TF om bønda. En ting er at det var riktig å kritisere Jon for ei høyrelinje med å slå småbønder og mellombønder i "en pott" og si at de "alle har objektiv interesse av revolusjonen" og er revolusjonære grupper. En annen og viktigere ting er at det er trotskisme å si som jeg gjorde: "de småborgerlige klassene kan ikke sjøl føre kampen for sin egen likvidering." Dette bryter med marxismen-leninismen som sier at det store flertallet av de arbeiderende massene på landsbygda vil sloss entusiastisk for sosialismen og er ei uomgjengelig nødvendig kraft i kampen for revolusjon. Se på erfaringene fra Kina og Albania! Men avsnittet om "de små borgerlige klassenes likvidering" kan også tydes dithen at vi er for øyeblikkelig kollektivisering og oppretting av statseiendom på landsbygda, atvi er imot politikken med å gi lettelser og støtte til små- og mellomstore bønder etter revolusjonen. Sjølsagt er målet kommunisme med sosialistiske produksjonsforhold på landsbygda, men dette kan bare skje gjennom politisk overbevisning og ikke gjennom i hovedsak økonomiske tvangstiltak. Sjøl står jeg ikke på ei slik trotskistisk linje, men avsnittet i artiklen "Om å sløkkja ut klassekampen på landsbygda" i juni-TF åpner for ei slik linje.

Dessuten har artiklen feil på at den ikke kategorisk slår fast at det store flertallet av bondebefolkninga har objektiv interesse av revolusjonen, at artiklen gjør de mellombønda

som støtter revolusjoen til et lite mindretall - og at artikkelen ikke eksplisitt avgrenser seg mot trotskismen i bondespørsmålet. Det siste er viktig fordi partiet gjennom fleire år har blitt angriper av trotskitene på bondeanalyse si og at de trotskistiske standpunkta her såvidt jeg skjønner har ei viss gjennomslagskraft i intellektuelle kretser og på universitetet.

Men også i diskusjonen omkring den imperialistiske krigen har jeg stått for ei trotskistisk linje i politikken. Det gjelder diskusjonen omkring taktikken som kommunistene og Folketøhøren må ha overfor borgerskapet. I disse diskusjonene sto jeg på den "kraftrevolusjonære" linja at vi ikke trengte en taktikk overfor borgerskapet. I praksis betyr dette at når Kompradorborgerskapet oppretter sin "Hjemmefront II" - og det kommer de sikkert til å gjøre for å forsøke å kvæle folkets kampvilje - så skal vi uhindra disse borgera trekke store deler av småborgerskapet og proletariatet inn under hjemmefronten sin og passivisere dem

og bruke dem som redskap for sin egen reaksjonære politikk. Ei slik linje "ser også bort fra" at grupper innafor småborgerskapet sjøl både vil kunne trekkes over på folkehørens side og grupper vil kunne nøytraliseres slik at de ikke aktivt tar del i kampen mot den revolusjonære folkekrigen.

Dette er falske "venstre"-linjer som tjener reaksjon og ikke noen annet. Og de viser at sjøl om jeg ikke sto for ei bevisst og åpen trotskistisk linje i synet på den revolusjonære frigjørings krigen og hovedmotsigelsen under en krig, så sto jeg åpent og bevisst for feil av trotskistisk type på flere saker. Derfor var det ingen tilfeldigheit at vulgariseringslinja i mai-TF fikk et slikt klart trotskistisk innhold.

Jeg støtter fullt ut den linja som utkastet til Prinsipp-program har på disse sakene.

Oddleif.

sjølkritikk eller rituelle knebøyninger svar til oddleif

Etter oppfordring fra DS, har Oddleif nå lagt fram en "sjølkritikk" i FFP for standpunkter han har gitt uttrykk for i TF i samband med landsmøtediskusjonen.

Jeg har i lengre tid vært med på kritikk av Oddleifs feilaktige linjer i laget hans, og har derfor blitt bedt av FFP-red. å gi en kommentar til "sjølkritikken".

For det første vil jeg påstå at Oddleif slettes ikke gjør noen sjølkritikk i den foreliggende

artikkelen. For det andre vil jeg påstå at han legger fram nye, feilaktige linjer. Dette er et uttrykk for at han framleis har de samme gamle feila han tidligere har blitt kritisert for.

Oddleif gjør en formell og ingen reell sjølkritikk.

Oddleif tar en rekke "forbehold" i "sjølkritikken". Utgangspunktet er at han i TF/mai i diskusjonen om hovedmotsigelsen i Norge havda at "hovedmotsigelsener uendra så lenge den grunnleggende motsi-

gelsen er det". Dette betyr, og kan ikke bety noe annet enn at hovedmotsigelsen i Norge alltid går mellomproletariat og borger-skap uansett hva som skjer.

I denne sammenhengen sier Oddleif at: "jeg sto ikke sjøl på linja med "hovedmotsigelsen ved et imperialistisk angrep går mellom proletariat og borgerskap". Oddleif innrømmer med andre ord at han bare "indirekte" åpna for trotskistiske synspunkter i samband med vurderinga av et imperialistisk, militært angrep på Norge. Men Oddleif trenger ikke ta noe "forbehold", fordi synet hans på hovedmotsigelsen kan ikke innebære noe annet enn et slikt trotskistisk standpunkt. Hensikten med forbeholdet om at "jeg sto ikke sjøl for linja med" osv. er etter mi mening ingenting annet enn å svekke kritikken av det feilaktige, revisjonistiske standpunktet Oddleif hadde i synet på hovedmotsigelsen. At Oddleifs "sjølkritikk" bare er formell, og ikke reell, viser også det faktum at han på et seinere tidspunkt hevda samme type standpunkter som det i TF for Mai. I en diskusjon i Laget hevda han f.eks. at "tsjekkosllovakia ikke var en undertrykt nasjon." Hovedargumentet for dette var at "Tsjekkoslovakia var et byråkratkapitalistisk land før Sovjets okkupasjon." Dette er et eksempel på at Oddleif, når han skal anvende dialektikken konkret, faller tilbake til akkurat samme synspunkt som han åpent sto for før "sjølkritikken". Dette betyr at sjølkritikken bare har skjedd i ord, mens forståelsen for innholdet i de feilaktige synspunktene om hovedmotsigelsen fremdeles glimrer med sitt fravær. Hvorfor tar ikke Oddleif opp slike saker i sin egen sjølkritikk?

Om hvorfor han har "somla med sjølkritikken", skriver Oddleif: "Jeg har undervurdert hvor viktig det er å reise kampen mot disse reaksjonære linjene i organisasjonen og derfor har jeg feilaktig studert på kammerset og somla med å skrive sjølkritikk."

Men faktum er at Oddleif i partiorganisasjonen i lengre tid har blitt kritisert for nettopp de feilaktige linjene han sjøl nevner. Grunnorganisasjonen til Oddleif har skjont nødvendigheten av å reise kamp i organisasjonen mot slike feilaktige linjer. Hvorfor viser ikke Oddleif til dette?

Min påstand er at grunnen henger sammen med at Oddleif ønsker å gi inntrykk av at det er han sjøl som har kommet fram til kritikken av de feilaktige linjene han har stått for. Men faktum er motsatt. Kamerater i TFå såvel som i hans egen grunnorganisasjon har kritisert de revisjonistiske og trotskistiske linjene han har stått for, mens han sjøl fortsatt bare har akstepert denne kritikken i ord.

Oddleif fremmer nye, feilaktige standpunkter.

Oddleifs behandling av bondespørsmålet i den framlagte "sjølkritikken" inneholder mange upresisiteter og feilaktigheter. Jeg skal imidlertid la disse spørsmåla ligge av hensyn til ikke å bli for lang. Jeg skal derfor konsentrere meg om ett spørsmål for å illustrere at Oddleif ikke har skjont grunnlaget for feila sine. Tidligere hevda han et standpunkt som var ensbetydende med at hovedmotsigelsen ikke ville endres ved en militær okkupasjon av Norge. Nå har han imidlertid kommet fram til at det fins et "kompradorborgerskap" som vil opprett en falsk "hjemmefront" i tilfelle et imperialistisk angrep på Norge.

Ifølge marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenking er et kompradorborgerskap et borgerskap som er holdt oppe av utenlandske imperialisme, og er direkte agenter for dem.

Men siden det fins en egen sjølstendig norsk kapitalisme må dette nye standpunktet hos Oddleif innebære at det ved sida av dette kompradorborgerskapet også finnes et nasjonalt borgerskap i Norge! Betyr dette at proletariatet i tilfelle et supermaktsangrep på Norge skal samarbeide med dette sngivelige, nasjonale borgerskapet?

Faktum er at Oddleif nå vurderer Norge som om det er en koloni i den tredje verden. Han ser ikke at hvordan borgerskapet i Norge vil opptre i samband med et supermaktsangrep, må vurderes utfra at vi i dag har et sjølstendig, imperialistisk borgerskap i Norge. Dersom Norge f.eks. blir angripi og okkupert av sosialimperialismen, vil det utvilsomt oppstå nasjonale grupper innafor borgerskapet som på et vis vil gå mot sosialimperialismen.

Fort's s. 17

politiske feil i beretningsforslaget

1)
Side 3, spalte 2: "Vulgariseringa
av kampen mot høyreavviket."

Enig i den konkrete kritikken av
feil i avsnittet. Men: Feila
er "venstre"-opportunistiske feil
og det må sies. Å kalle "venstre"-
feil for en avart av høyre er i
seg sjøl en "venstre"-feil der alle
feil reduseres til høyrefeil.

2)
Side 4, spalte 1: "3.Trotskisme".

Trotskisme er "venstre"-opportu-
nisme i arbeiderbevegelsen. At
trotskisme i sin konsekvens er
høyre, gjør ikke at trotskisme
blir høyrefeil, da dette gjelder
for alle "venstre"-feil.

Ottar.

SVAR TIL OTTAR.

Det er først nødvendig å sitere
de avsnittene i beretningsforslaget
som Ottar kritiserer. Det første
avsnittet lyder sånn:

"Noen kamerater som ønsker å
bekjempe høyreavviket, tror at
dette kan gjøres på en lettvindt
måte. De har ikke skjont at det
er klassekamp i partiet og at vi
må rydde ut røttene for avviket.
Vi må atyrke grepet om teorien,
fordype kunnskapene om den norske
virkeligheten, styrke partiet i
proletariatet, avsløre revisjo-
nismen og vise dens rolle i Norge.
Istedet tror disse kameratene at
vi kan gjøre opp med avviket gjen-
nom å ta på oss en rød frakk,
snakke i "revolusjonære fraser"
og utkjempe "harde slag". Ivir-
keligheten er det slik at denne
vulgariseringa beskytter høyre-
avviket og er sjøl en forvrent
form av høyre!"

Og avsnittet om trotskismen:

" Det finnes også avvik i Oslo
som kan kalles trotskistiske.
Det er viktig å slå fast at
trotskismen er en underform, en
avart av den moderne revisjonis-
men. Isamfunnet er trotskismen
og den moderne revisjonismen ide-
ologiske tvillinger. Trotskismen
er ett av borgerskapets og impe-
rialismens våpen mot den prole-
tariske revolusjonen, det er
rødmalt og skal føre arbeider-
klassen bak lyset med "radikal"
politikk.

Det er også viktig å legge merke
til at denne formen for det mo-
derne revisjonistiske avviket
har et spesielt nedslagsfelt hos
intellektuelle og småborgelige
grupper, dette gjelder også i
partiet.

Mange kamerater tror at trotskismen
og den moderne-revisjonismen er for-
skjellige. Det er riktig at trots-

kistene ofte pakker inn varene sine i super-revolusjonære fraser, men sannheten er at hvis en går til bunns i standpunktene deres, er det den moderne-revisjonismen som kommer fram. Dagens trotskisme suger næring fra den moderne-revisjonismen. De støtter det sosialimperialistiske Sovjet, pakket inn i noen "kritiske fraser". De er fanebærere for revisjonismens angrep på Stalin, på KKP osv."

1)
Om vulgariseringa. Ottar er uenig i at vulgariseringa av oppgjøret med høyre sjøl er en forvrengt form for høyre. Ottar vil ha klare linjer: Høyre er høyre og "venstre" er "venstre". Jeg mener Ottar er altfor opptatt av formen på feila og at han ser for lite på innholdet og konsekvensen av feila. Enten feila har høyre- eller "venstre"-form vil innholdet alltid være at det er borgerlige feil.

Stalin sier det slik i en tale på et plenums møte i Kominterns eksekutivkomite i 1926: "Vi veit hvordan høyreopposisjonen ofte maskerer seg med en "venstre"-toga for å villede arbeiderklassen. "Arbeideropposisjonen" påsto å ligge lenger til venstre enn alle de andre, mens den i virkeligheten lå lenger til høyre enn alle andre. Den nåværende opposisjonen påstår også å ligge lenger til venstre enn alle andre, men det praktiske livet og den nåværende opposisjonens arbeid viser at den er et samlingspunkt for alle opportunistiske høyrestrømmer, fra "arbeideropposisjonen" og trotskismen til "den nye opposisjonen" og souvariner av alle farger." Liknende ting kan sikkert også sies om f.eks. "firemannsgruppa" i Kina i dag.

I dag er det sånn at enkelte kamerater i iver etter å gjøre skikkelig opp med høyrefeila, eller av redsel for å gjøre opp med høyrefeila, tar litt hardt i "for sikkerhets skyld". Tankegangen som ligger bak er at "venstre"-feil ikke er så ille som høyrefeil. Jeg mener det er nødvendig å ta et skarpt oppgjør med sånne oppfatninger. Beretningsforslaget bidrar til dette ved å påpeke at vulgariseringa beskytter høyreavviket og sjøl er en forvrengt form for høyre.

2)
Om trotskismen. I form er trotskismen "venstre", i innhold høyre (ofte ekstremt høyre). Jeg mener Ottar igjen gjør formen til hovedsaka. Hva er viktigst: Å slå fast at trotskismen er "venstre" i form, eller å slå fast at trotskismen er høyre i innhold, en avart av den moderne revisjonismen, Bresjnevs propagandister i miljøer hvor Bresjnev sjøl har liten gjennomslagskraft, f. eks. på universitetene. Jeg mener det siste er viktigst. Det er ikke nok å si at trotskismen er "venstre"-opportuniste i arbeiderbevegelsen. Langt viktigere er å se på trotskismens historie, se på hva trotskismen har stått for i praksis og hva den står for i Norge i dag. Da vil vi se at trotskismens historie er ubetinga svart. I Sovjet i 30-åra sto den for hensynløs terror og sabotasje. Trotskistene samarbeida med tyske nazister og planla å myrde hele sentralkomiteen i SUKP. I andre land, også i Norge, fant ledende trotskister sin naturlige plass i lokale nazipartier under krigen. I dag er de trofaste propagandister for sosialimperialismen. I spørsmålet om Svalbard er de helt på linje med Bresjnev. Dette er bare spredte og tilfeldige eksempler.

3)
Jeg mener Ottar sjøl gjør politiske feil når han kritiserer beretningsforslaget. I virkeligheten er han så opptatt av å henge riktig lapp på feila at han glømmer det viktigste: Å analysere feila grundigere, finne sammenhengen mellom "venstre"- og høyrefeil, og dermed legge grunnlaget for å korrigere feila ut fra en djupere forståelse for innholdet i feila.

HARRY.

styrk sef! riv av revisjonistene deres „røde” kapper!

Onsdag 15. desember fatta årsmøte i Sef. et historisk vedtak. "I denne situasjonen er det vår plikt å opprettholde Sef. Det ekstraordinære årsmøtet konstituerer med dette Sef som en frittstående og uavhengig fagforening for ansatte i helse- og sosialsektoren." og videre: "Sef vil føre videre de beste tradisjoner i fagbevegelsen som MKF-ledelsen så grovt har svikta".

Hvorfor er dette vedtaket historisk?

Fordi det viser at kamplinja i fagbevegelsen ikke lar seg knekke hverken av etrør, trakkasering eller av vedtak og avtaler fatta av borgerskapets agenter. Enten disse agentene sitter i sekretariatet, i forbundsledelsen eller hvilket som helst annet sted. Så lenge det fins undertrykking og utbytting vil det og må det finnes kamp, uansett hvilke lover og avtaler borgerskapet slenger i bordet. Disse lovene, vedtektene og avtalene er saker borgerskapet og deres agenter sjøl har snekra sammen med en klar hensikt å hindre massenes kamp.

Sef har vist veien å gå. Foreninga lar seg ikke knekke hverken av piskan eller av gulrota. Hu har vist at hvis vi skal forsvare interessene våre, må vi bryte med legalistisk tenking. Derfor er årsmøtevedtaket i Sef et historisk vedtak.

Vedtaket på årsmøtet blei ikke fatta uten hard kamp.

De falske "arbeiderlederne" i SV's Faglige utvalg med den kjente streikebryteren B.Froyn i spissen slår fast sin linje i Ny Tids leder. - NKFledelsen har gått for langt denne gang. Råd til NKF's ledelse

- ikke bruk ensidige, byråkratiske vedtak til å knekke kamplinja. Råd til Sef - Protester og kjemp - innafor vedtaktenes ramme. Det faglig utvalg i SV "glemmer" å si noe om er §27 i NKF's vedtekter. Enkelt personer eller foreninger som bryter vedtektene eller vedtak fatta av sentrale organer kan utsluttes av forbundet. "Rådet" fra SV's FU protester og kjemp innafor vedtektens ramme er altså en umulighet fordi Sef eksisterer ikke lenger som avd. 73 i NKF og gjorde det heller ikke før årsmøtet. Det slo NKF-ledelsen fast med sine vedtak om oppløsning av foreninga i november. SV's FU er derfor mot det som har vært Sefs grunnleggende krav hele tida - oppretthold foreninga for enhver pris.

"KUL" forneker ikke sine borgerlige klasseinteresser. På generalforsamlinga stemte de blankt til en støtteresolusjon til Sef. I siste nummer av "Den røde arbeider'n" utdypa de den reaksjonære linja si. De snakker om å kjempe med "nye og illegale metoder" innafor NKF. De oppfordrer videre til "ikkesplittelse". Hva mener brønnpisserne med "nye og illegale metoder"? Etter mye reaksjonært tåkeprat kommer den eneste konkrete metoden fram. Velg et nytt styre. Denne "nye metoden" avviste Sef i utgangspunktet, fordi et nytt styre på kamplinja automatisk ville bli ekskludert av NKF og, i tillegg, Sef opphørte formelt å eksistere for NKF 23. november. "KUL"'s linje om å bli i NKF og deres redsel for splittelse fra ledelse ledelsen i NKF føyer seg fint sammen med den reaksjonære linja til SV-ledelsen.

BILDET: Over 400 SEF-medlemmer møtte fram til møtene mandag. Det var langvarige diskusjoner både i plenum og

vedtaka ble fatta av en konsolidert medlemmer (Foto: Klassekampen)

Kampene i Sef viser med all tydelighet de to linjene i fagbevegelsen. NKF-ledelsen er isolert og trenger å kjøre ut linja si med rød frakk for å ha sjangs til å få oppslutning. SV og "KUL" står lydlig på sidelinja, glade over å få utføre sin historiske oppgave som borgerskapets "røde agenter" i arbeiderbevegelsen.

I skarp motsetning til revisjonistenes "røde" dødsfavntak står partiets linje. - Klassen trenger kampforeninger for å forsvare sine brennende interesser i dagskampen og klassen trenger kampforeninger for å kunne gjennomføre den sosialistiske revolusjonen. Det er et prinsipp for oss å forsvare kampforeninger som tjener medlemmenes interesser og vi vil mobilisere massene til å slutte opp om denne linja uansett om det betyr brudd med LO og danning av sjølstendige, uavhengige foreninger. For hvem er det Sef bryter med? Er det de vanlige medlemmene i NKF, er det opposisjonen i LO? Nei, Sef bryter med LO-ledelsen og deres organisatoriske jernklo. Enheten med andre kampinnstilte foreninger og grupper vil sjølsagt styrkes og utvikles sjøl om Sef formelt ikke står i LO. Solidariteten og enheten i fagbevegelsen er ikke et spørsmål om organisatoriske skiller eller ikke. Det er et spørsmål om at, på grunn at vi blir utbytta og undertrykt av den samme fienden, har vi samme grunnleggende interesser, uansett hvor vi er organisert for best å forsvare våre interesser.

Det finnes ærlige folk som er enige i at Sef må eksistere som forening, men som mener det var feilaktig å fatte vedtak om at

Sef er en sjølstendig, uavhengig forening på årsmøtet. Noen medlemmer er fremdeles usikre, det trengs mer diskusjon osv.

Ja, det trengs mye diskusjon både rundt på arbeidsplassene i helse- og sosialsektoren og andre steder. Men de diskusjonene må ha som utgangspunkt at det bare finnes to alternativer. Bli med å styrke og å utvikle Sef som et redskap som kan tjene medlemmenes interesser, eller å krype til korset, til NKF-ledelsen og godta den gule foreninga NKF-ledelsen vil opprette. Ei forening som er oppretta for å sikre at nye overgrep fra kommunens side, (rasjonalisering, nedskjæring av budsjetter, oppsigelser o.l.) kan gjennomføres uten at de ansatte reiser seg til kamp mot dette.

Taktikken til NKF-ledelsen er at dette valget skal være iklart for folk. De ønsker at det skal eksistere en forvirra situasjon inntil deres gule forening ser dagens lys i februar/mars. Det vil gjøre det mye vanskeligere for folk å se hva som er riktig og hva som er gærnt.

Derfor er det riktig og på høy tid at Sef fatta vedtak om at den er en sjølstendig, uavhengig forening. All utsetting av dette vedtaket ville passe som hånd i hanske til NKF-ledelsen. Nå er situasjonen klar og valget alle har står fasttømra. Styrke og utvikle Sef eller krype inn i NKF's nye, gule forening.

Kamerater, dette stiller kommunistene overfor nye og store oppgaver.

Alle, ikke bare de som jobber i helse- og sosialsektoren, må propagandere for at Sef har valgt rett vei, som ikke bare tjener deres egen forening, men som er et eksempel for alle i fagbevegelsen som ønsker å forsvare de demokratiske rettene.

Alle partiets medlemmer som arbeider i helse og sosialsektoren har et spesielt ansvar. De må renske maskineriet og kaste seg djervt ut i kampen for foreninga gjennom å gå ut på arbeidsplassen og diskutere Sef med arbeidskameratene og mobilisere dem og verve dem som medlemmer av Sef.

De ansatte i helse- og sosialsektoren står foran nye og harde kamper. Ny ansettelsesstopp er på trappene. Ei sterk forening vil være av avgjørende betydning i disse kampene.

- Avslør revisjonistenes arbeiderfiendtlige linjer!
- Gå i spissen for å styrke og utvikle Sef!

Forts. fra s. 12

Men hovedsaka vil være at borgerskapet som klasse vil forråde nasjonen, komme "til forståelse med okkupasjonsmakta" og dels spille den andre supermaktas spill.

Oddleifs "nye vri" med teorien om "kompradorborgerskapet" og dermed teorien om nasjonalt borgerkap, uttrykker ei åpen høyrelinje som åpner for allianse med borgerskapet som klasse. Her ser vi åssen Oddleifs tidligere "venstre"-standpunkter plutselig har slått over i åpent høyreavvik.

Grunnlaget for denne ekstreme vaklinga mellom forskjellige revisjonistiske standpunkter, ligger etter mi mening i den revisjonistiske feilen hos Oddleif at han unnlater å undersøke virkeligheten. Han forfaller til subjektivism og idealisme. Når dette kombineres med dogmatisme og manglende kunnskap om den marxist-leninistiske teorien, kan ikke resultatet bli annet enn feilaktige, revisjonistiske standpunkter.

Det er bra at Oddleif prøver å svare på kritikken han har fått med å formulere en skriftlig "sjølkritikk". De feila han står for har nemlig generell interesse, fordi han deler dem med enkelte andre. Nettopp derfor er det viktig å utdype kritikken av de feilaktige linjene Oddleif står for og legge grunnlaget for en virkelig sjølkritikk gjennom ideologisk kamp. Dette er en nødvendig del av det fortsatte oppgjøret med det revisjonistiske avviket i partiet.

Torgeir.

til spørsmålet om kulturen i revolusjonens tjeneste

I "Om den riktige behandlinga av motsigelser i folket" snakker Mao om de seks politiske kriteriene som "kan anvendes på all virksomhet innenfor kunst og vitenskap". "Av disse seks kriteriene er de viktigste den sosialistiske vei og partiets ledelse."

I KK og Profil går kulturdebatten mer og mer i retning av at målet med kulturarbeidet er å tjene arbeiderklassens kamp og den sosialistiske revolusjonen. Det er bra.

Men jeg kan ikke huske å ha sett spørsmålet om partiets direkte ledelse i kulturarbeidet er blitt stilt.

Jeg mener vi bør ha et kulturutvalg som kan:

- opprette og ha styring med teatergrupper og sanggrupper som kan agitere i gater, parker, badestrender osv. og framføre partiets politikk.
- diskutere med revolusjonære forfattere hva som er viktig å skrive om.
- diskutere det som skal lages for å unngå at det blir gjort politiske feil.
- stimulere arbeidere og andre ikke-proffe folk til å skrive dikt, viser, noveller og romaner.

At vi ikke har et sånt kulturutvalg i dag, har kanskje sammenheng med at vi ikke forstår kulturens betydning i kampen for sosial ismen. God kommunistisk kultur gir entusiasme for kampen, det gir styrke, den forener og den overbeviser om nødvendigheten for å kjempe for revolusjonen bedre enn mange lange taler. Kommunistisk kultur på gata er uhyre virkningsfullt. Det har vi sett de gangene kulturgruppene våre har kommet seg ut. Det er så fint at jeg fryser på ryggen. Borgerskapet vil fryse av skrekk, om byen krydde av kultur for folket. Kommunistiske kulturgrupper vil bli populære og det vil framfor alt skremme borgerskapet.

Noen vil kanskje hevde at kunsten ikke lar seg dirigere og styres.

Hundre blomster må få blomstre fritt. Dette er en misforståelse.

Sitatet med de hundre blomstene gjelder kulturretninger i folket under sosialismen. Mao mente aldri at kommunistiske kulturarbeidere ikke skulle underordne seg partiets ledelse.

Jeg mener at kommunister som driver med kultur, noen til og med på heltid, trenger et kulturutvalg for å kunne bruke tida best mulig for å tjene revolusjonen.

Jeg er lekmann på området og har absolutt ingen oversikt over hva partiets kulturarbeidere driver med. Kanskje har jeg derfor ingen rett til å uttale meg, siden jeg ikke har undersøkt. Men det synes for meg som om det må være mye viktigere for partiet å opprette små agitasjonsgrupper (sang og teater) som går ut til folket, enn at kulturarbeidere konsentrerer seg om bildende kunst og å skrive lange artikler i Profil.

Vekk med spontanismen i kulturarbeidet, fram for planlegging under partiets ledelse.

Et kulturutvalg i AKP fungerer ikke riktig hvis det hemmer blomstringa av kulturen. Et kulturutvalg skal stimulere den revolusjonære kunsten. Det skal forhindre at bare de proffe "geniene" skal ha ansvaret for kulturarbeidet. Sommerleirene er et eksempel på hva massene i partiet kan lage på kort tid.

Et uttrykk for at AKP i dag etter mi mening ikke har ledelsen i arbeidet til de revolusjonære kulturarbeiderne er at vi enda ikke har noen sang om kampen mot de to supermaktene.

Partiet har nådd store resultater i kampen mot USA og Sovjet, særlig i forbindelse med 21.aug. og 11.sept. Men trenger vi ikke en sånn sang med klar tekst og lett og fengende melodi, en sang som alle kan lære?

Forts. s. 23

demonstrasjon mot gromyko

Det er varsla flere ganger fra myndighetene at Gromyko skal komme hit "en gang til neste år". Antakelig kommer han til våren. Vi skal møte sjefsimperialist Gromyko som vi har møtt Kissinger, Schlesinger tidligere!

Gromyko kommer som en av lederne for herskerklassen i Sovjet. De nye tsarene i Kreml er ansvarlig for invasjonen i Tsjekkoslovakia og for de nærmere 100 000 troppestyrkene som står i landet i dag.

De er ansvarlige for den fascistiske undertrykkelsen av arbeiderklassen og det arbeidende folket i Øst-europa og i Sovjet. Kjente eksempler på det er den systematiske og brutale forfølgelsen av arbeiderledere etter de kraftige arbeideroppstandene i Polen i sommer. Dette har arbeidere og andre i Norge også protestert mot.

Bresjnev og co. oppretter base på Svalbard. De godkjenner ikke norsk suverenitet over Svalbard. De prøver med provokasjoner og kanonbåt diplomati å rane til seg over 155 000 kvadratkilometer norsk område i Barentshavet!

Supermaktene USA og Sovjet konkurrerer om verdensherredømmet og rustet seg til verdenskrig. De vil bruke Norge som slagmark. Nato vil bruke norske soldater som kanonføde for USA, NATO er ingen redning for Norge. NATO er en like stor og farlig fiende som Sovjet!

Arbeiderklassen og det arbeidende folket i Norge skal bruke "besøket" fra Gromyko til å protestere og styrke kampen mot denne undertrykkinga og krigstruselen. Til å vise internasjonal solidaritet med arbeiderklassen i Polen, med de undertrykte angolesiske og tsjekkiske folkene!

I mobiliseringa skal vi være konkrete. Vi veit at over 11 000 skreiv under på støtte til helsides annonse til 21.

aug.-demonstrasjonen. Mange av disse blei ikke mobilisert til å gå i demonstrasjonen, men ville ha blitt med om de var blitt spørt på en ordentlig måte! Vi må si til disse og alle andre som bare støtter at vi må fylle gatene, at vi skal vise styrken vår der og det er nødvendig at alle som støtter sjøl må være med. Alle de 3 200 som gikk i toget og de over 11 000 skal vi derfor ha som oppgave å få med i toget mot Gromyko!

Vi veit også at mange er forbanna på Sovjets provokasjoner i Barentshavet og truselen mot Svalbard. Blant disse er mange av arbeidskameratene våre. Vi skal ikke forveksle det arbeideraristokrater og revisjonister hyler og skriker med det arbeidskamerater mener!

Men at de er forbanna på Sovjet fører ikke til at de kommer i toget. Vi må spørre dem og overbevise dem om at det er nødvendig at de også går.

Når vi tar det opp vil vi bli skjelt ut av arbeideraristokrater og revisjonister. Men redsel for å bli skjelt ut av slike skal ikke hindre oss, tvertimot vi skal møte dem på flatmark og avsløre dem!

Det er mange oppgaver som er viktige til våren: Verve KK-abonnenter, 8. marsmobilisering, 1.mai. Vi veit enda ikke når Gromyko kommer (det er også en liten mulighet at han ikke kommer). Men det vi veit er at kampen mot supermaktene er viktig uansett når den vil kreve ekstra innsats!

Vi skal kjempe mot gamle ideer hos oss sjøl og andre at detta vil ødelegge jobbinga på andre områder, bryte ned planlegginga osv. Måten å kjempe mot disse gamle ideene er at vi mobiliserer oss politisk på oppgava. Ellers er det også andre viktige fallgruber i mobiliseringa, men den viktigste er at vi mobiliserer oss sjøl og ikke noen andre! **Forts. s. 23**

om årsmøtet i barnehagenes foreldreforening.

Jeg møtte på årsmøtet med "løfterykter" om at møtet var behandlet sentralt, og at det kom folk som hadde linjer på sakene og forslag til nytt styre. Ryktene sa også at det var sendt ut direktiv til foreldre om å stille på møtet. Sjel hadde jeg ikke fått noe slikt direktiv, kunne heller ikke finne det i KK, FFP eller TF.

Møtet startet bra med stort oppbud av folk, etter avstemningene seinere skulle det vise seg at progressive var ca. 1/10 av de framtrøtte. Første del av debatten var også bra, folk nikka ved fornuftig argumentasjon. Da representanten for daghjemsaksjonen kom, starta det som ble vår "bane". Det første hun sa var at hun ikke hadde sett dokumentene til møtet før hun kom til det. Da hun seinere foreslo å forkaste hele beretninga, virka jo det på noe spinkelt grunnlag. Det hun hadde å si om daghjemsaksjonen, var helt riktig, og hun hadde hele tida mange gode innlegg. Men det virka helt sprøtt å si at hun ikke hadde forberedt seg, i og med at dokumentene hadde kommet til medlemmene i juni/76. Men uansett om hun hadde dokumentene eller ei, så sier dette møtet mye om vårt grep om ungesaker, og, synes jeg, også om hvor mye vi i virkeligheten solidariserer oss med daghjemspersonalets kamp.

I denne foreninga foregikk det et velkjent høyre-kristent-kupp for et år sida, og da er det kritikkverdige av oss at det ikke har kommet et sentralt grep om dette for lenge sida. Jeg kan sjølsagt også kritiseres for ikke å ha tatt opp denne saka, og det er derfor jeg skriver dette nå, for i alle fall å få en "ny giv"!

2. Det var tydelig at representanten for Daghjemsaksjonen var den som til en viss grad hadde sentrale linjer, slik forsto iallefall jeg henne. Men da hun foreslo å stemme ned hele beretninga stemte jeg bare av lojalitetshensyn. Jeg kunne ikke da, og skjønner fremdeles ikke hvorfor vi skulle stemme mot den, i og med at det

stort sett bare var ei opprømsing av det styret hadde gjort, og noen løse tanker.

3. Jeg mener at styret skulle dolkes på sin mangel på aktivitet og at den ikke aktivt og åpent hadde gått med i daghjemsaksjonen. Spørsmål: Ble i det hele tatt B.F.F. spurt om å delta den gangen aksjonen starta? Hvis ikke, mener jeg det er en venstrefeil. Foreldremassene er i B.F.F., det er opp til oss om de blir progressive eller ei. Styret sa jo på møtet at de "overveide å slutte seg til aksjonen" - samtidig som de ymta frampå om en ny organisasjon. Selv om det styret er tvers igjennom borgerlig, skulle daghjemsaksjonen ha smidd dengang jernet var varmt, dengang B.F.F. faktisk sendte ut en pressemelding om at de støtta aksjonen og oppfordra folk til å skrive under.

4. Fra styrets side ble spørsmålet om pensjonister i daghjem brakt på dagsorden. Og der ble det under hvert eneste innlegg som ble holdt. Og til slutt sukka hele salen, fordi det ikke kom fram noe nytt. Jeg mener vi skulle stilt styret flg. spørsmål:
-Mener styret at pensjonister skal benyttes istedet for utdannet personale?

-Mener styret at pensjonistene skal komme i tillegg til de 3 ansatte som de selv foreslår i arbeidsprogrammet sitt?

-Mener de at pensjonistene skal ha full/deltid?

-Og hvilke batalingssatser skal pensjonistene lønnes etter?

Slik som debatten utvikla seg, ble den sparka rett i henda på splitt og hersk taktikk som fikk oss til å høres ut som om vi hata pensjonister. Slik synes jeg også stemminga i salen ble.

Dersom styret hadde svart på spørsmåla, mener jeg det skulle vært flg. fasitt: 3 ansatte + deltidsarbeidende pensjonister lønnet på assistentsatser.

5. Spørsmålet om å benytte menighetshus etc. mener jeg også ble firkanta behandla.
- Klart vi er for at tomme lokaler tas i bruk.
- Klart kravet må være å bruke slike hus der forskrifter for brann, helse og plassforhold inne og ute følges. (At det skal bli vrient å finne slike, tror jeg er ganske klart. Men det folk som jobber med daghemssaker skal være klar over, er at også nye lokaler lokaler omgår ford

være klar over, er at også nye lokaler omgår forskriftene lett. F.aks. skal jo alle daghem overleveres med offisiell protokoll inneholdende feil og amngler, men det skjer at dette ikke gjøres, med de konsekvenser det får for driften og vedlikeholdet).

6. Spørsmålet om hvem som kunne være medlem av forenonga, alle førskoleforeldre eller bare foreldre med barn i daghem, ble alt for lite behandla. For å klarlegge forholdet på dette årsmøtet, kunne vi muligens fått styret med på å foreta ei hondsopprekking. Slik som det var der, visste vi jo egentlig ikke hvem som satt i salen. Du kjører jo unektelig forskjellig taktikk overfor folk med samme interesser som overfår folk med ulike. Bak meg satt det f.aks. to "pene" damer som hveste at en av våre heller burde ta seg av ungen sin sjøl istedenfor å kritisere at det på hennes daghem ikke var noen utdanna.

7. Forslag til styret. Her var det ingen linjer i det hele tatt. Sjøl mener jeg det riktige her ville være å stemme blankt. Det gjorde jeg også. Men det vi øyeblikkelig skulle krevd da det viste seg at av styrets 12 foreslåtte, hadde bare ei reaksjonær kjerring (unnskyld) hatt ordet i en 3-timers debatt. Forslagene fra salen, deriblant de progressive, var helt i vilka. Repr. fra daghjemssaksjonen ble foreslått, sa ja og trakk seg igjen.

Det er kanskje en del av dette som jeg ikke har fått tenkt godt nok på, og langt fra diskutert med andre kamerater i noen utstrekning, men jeg mener likevel konklusjonen må bli at vi har et sørgelig grep om B.F.F., og da gjetter jeg at det gjelder for foreldre til barn på daghem sin aktivitet generelt. Vi har ungene våre på daghem max 7 år av livet. Jeg tror foreldre på daghem er viktige foreldre å jobbe for og med.

Eva.

svar til eva

Jeg er enig i det aller meste av den kritikken som Eva kommer med. Behandlinga vår av BFF's årsmøte avslører avvik på masselinja som må tas alvorlig. Det er ikke tvil om at BFF har en viss masseopp-slutning, og at interessen for foreninga blant barnehageforeldre har vært stor. Det er også helt klart at mange progressive masser hadde venta seg et grep fra kommunistenes side på årsmøtet, og at de hadde all grunn til å være skuffa over inn-satsen vår.

Kritikken må etter mitt syn rettes til flere hold. For det første må sentrale organ i Oslo-partiet kritiseres fordi de ikke har tatt alvorlig på denne oppgava tidligere. Allerede det reaksjonære kuppet ifjor beviste tydelig at vårt grep manglet, og at ei rektig linje og en riktig taktikk ikke er noe som kommer av seg sjøl. Vi har hatt et år på å ta grep om det vi mangla da, men det er bare å slå fast at ingenting er skjedd i løpet av det året. I tolvte time, et døgn før årsmøtet skulle avholdes,

GRATIS DAGHJEM TIL ALLE BARN!

ble det så sammenkallt til et møte for å redde stumpene, og undertegnede blei da gjort ansvarlig for våre linjer på møtet. Det sier seg sjøl at noe skikkelig grep var det ikke da mulig å ta. Både når det gjaldt undersøkelser, fraksjonering og mobilisering lå vi allerede nokså syltynt an.

Dette betyr overhodet ikke at jeg vil fraskrive meg ansvaret for det som skjedde på møtet. Tvertimot mener jeg det er nødvendig også å rette en skarp kritikk til meg, som altså skulle ha det "sentrale grepet". Eva beskriver feilla som ble gjort på en måte som jeg er enig i. Sjøl om jeg hadde et visst grep om den allmene politikken, hjalp det lite når det ble gjort så mange tullete ting på taktikken. Vi hadde ikke på forhånd diskutert hvordan vi skulle stille oss til de ulike punktene på dagsorden (beretninga, valget osv.), istedenfor fikk min spontanisme lov til å rå. Følgen av den feilaktige taktikken var jo sjølsagt at det

som fantes av mellomlag i salen ikke blei vunnet over på de riktige standpunktene, men tvert i mot blei knytta nærmere til det reaksjonære styret i en rekke avstemninger. At det fantes et ganske stort mellomlag i salen, mener jeg kom fram gjennom den ene avstemninga der vi fikk isolert høyre, nemlig den som gikk på økonomisk kompensasjon for nedkorta arbeidstid og fravær pga. ungesjukdom.

For det tredje så mener jeg at kritikken må rettes til kommunistene i daghjemssaksjonen, og da først og fremst til meg sjøl igjen, for den linja som var blitt fulgt i holdninga til BFF og til årsmøtet. Riktignok blei BFF kontakta av daghjemssaksjonen og innkalt til forhandlingsmøte tidlig på høsten for å ta stilling til om de ville slutte opp om daghjemssaksjonen. Det endte med at representanten fra BFF avslo samarbeide, med begrunnelsen at prisstiginga ikke angikk ham personlig.

Etter dette møtet blei det ikke gjort noen flere forsøk fra vår side på taktikk overfor BFF. Vi forsøkte ikke å få til noen bevegelse blant medlemmene i foreninga, vi forsøkte heller ikke å utvikle motsigelsen som tydeligvis må ha vært i styret i og med pressemeldinga til støtte for daghjemsaksjonens krav seinere. Vi vurderte nærmest BFF som en papirorganisasjon, og undervurderte fullstendig det massegrunnlaget den hadde. Helt i tråd med å skyve hele ansvaret for årsmøtet fra seg, på tross av at massene i daghjemsaksjonen var opptatt av BFF og ønsket å gjøre den til en progressiv organisasjon.

Erfaringer fra to årsmøter i BFF må nå ha lært oss at dette er et område vi må ta grep om. Det er behov for en interesseorganisasjon blant daghjemsforeldre, og når ikke vi tar et grep om de massene det dreier seg om, vil reaksjonen gjøre det. Årsaken til at så få er organisert rundt BFF idag, er ikke at få ønsker å være med, men at ledelsen til nå har vært for udugelig til å organisere. Den politiske linja som ledelsen står for

er imidlertid klar nok. Det er en tvers igjennom reformistisk og parlamentarisk linje. Istedenfor å kreve gratis daghjem til alle barn som statens ansvar, er deres politikk å gå imot "kravmentaliteten" og i stedet spare mest mulig penger for kommunen ved å senke standarden på daghjemmene og bruke billigere eller gratis arbeidskraft. Istedenfor å organisere foreldrene til kamp for egne interesser, følger de linja med henvendelser til myndighetene, og ellers å bøye seg lydlig for vedtak fra de parlamentariske organene.

Når de dårlige sidene ved BFF's årsmøte er oppsummert, vil jeg også rette en positiv kritikk til flere av de kameratene som var til stede på møtet. På tross av manglende organisering av opposisjonen og på tross av de feila som blei gjort, mener jeg at møtet var prega av en offensiv og pågående stil fra vår side. Det er tydelig at mange hadde følt ansvar for å ta et grep om årsmøtet. Det blei holdt en rekke gode innlegg, og tendenser til slukøret nederlagsstemning fantes det ikke. Med slike tropper vil vi være fullt istand til å vinne mange slag hvis bare den politiske linja er klar.

Klara.

Forts. fra s. 18

Vi har masser av folk som kan lage den.

Noen må stille oppgava klart.

Revyen som de ansatte ved Forvernsentret har laga, er et godt eksempel på den type kultur vi trenger.

Arbeider, jern og met.

Forts. fra s. 19

Det blir antakelig kort fra "besøket" blir meldt til han kommer. Derfor må vi ikke vente, men mobilisere fra nå av. Det er gitt direktiv om å gå i demonstrasjonen.

Arbeider og andre progressive må møte sjefsimperialist Gromyko med store massedemonstrasjoner i gatene!

Torbjørn.

Tom side